

JAUSMŲ KLASIKA

PAVELDĖTOS
PASLAPTYS

V. Penny
Vincenzi

V. Penny
Vincenzi

V. Penny Vincenzi

PAVELDĖTOS PASLAPTYS

Romanas

Vilnius

2020

Prologas

Taigi – jis atėjo.

Tam tikra prasme tikrasis atsisveikinimas. Kad ir kaip išpuoselėta, kosmetikos bendrovė „Farelų namai“ – jos gyvenimo darbas, jos gyvenimo meilė – paliovė gyvuoti.

Spindinti, spalvinga ir džiaugsminga įmonė, užgimusi anais šlovingais metais, sukurta jos ir Kornelijaus, tapo jai nepavaldi. Daugiau nebebuvo jos brangenybė, paguoda, jos blaivus protas. Ypač blaivus protas. Pirmaisiais mėnesiais po Kornelijaus mirties ji nukreipė į šią įmonę savo klaikų naikinantį skausmą. Žmonės kalbėjo, kad ji šaunuolė, nes vis dar pluša visomis Dievo atseiktomis valandomis ir nuostabiai laikosi. Bet, tiesą sakant, būtų buvę geriau ne dirbti, o atsiduoti skausmui ir vienatvei, leistis jų praryjamai, visiškai nieko nebeturėti gyvenime.

Kaip nuostabu, jog yra vaikai, jog jie taip arti, tvirtino žmonės, o ji mandagiai šypsojosi ir sakė, kad taip, išties, tačiau tai, ką jai galėjo suteikti vaikai, buvo niekai lyginant su darbu. Jų jausmus ji sunkiai galėjo pavadinti meile; juk buvo išsiblaškiusi, neatidi motina, per daug kritiška apatiškai mergaitei Karolinai ir droviam berniukui Berčiui. Be to, kaip nutinka visiems vaikams, gimusiems sėkmingoje santuokoje, jie liko prašalaičiais, netgi išibrovėliais į sąjungą dviejų žmonių, kurie būtų galėję būti laimingi ir be jų. Juk „Farelų namai“ buvo verti nuostabios jų poros, nes neapvytlė, teikė vien tik pasididžiavimą ir džiaugsmą.

Nuo pat pradžių juodu su Kornelijumi buvo žvaigždės socialinio gyvenimo scenoje: blizgėjo protu, drąsa, kūrybiškumu,

turtu, stilingumu, geromis manieromis. Jų aplinkai, kuri garsėjo valdžia ir naujomis pažiūromis, priklausė kūrybingi praėjusio amžiaus šešto dešimtmečio pabaigos ir septinto dešimtmečio pradžios aristokratai, smagūs, saviti, įdomūs. Juodu turėjo namą Naitsbridže, butą savaitgaliui karališkose Braitono terasose, ke liaudavo iš vieno į kitą, taip pat į Paryžių ir Niujorką, alkdami naujų išpūdžių, palikę vaikus auklėms, o paskui – išsiuntę į privačias uždaras mokyklas.

Jūdviejų santuoka buvo absurdiškai ankstyva (Kornelijus buvo vos dvidešimt trejų, o ji – dvidešimt vienu), bet nuo pat pradžių sėkminga, taigi „Farelų namų“ įkūrimas tapo savaime suprantamu, beveik neišvengiamu šios sėkmės rezultatu.

Mintis kilo Kornelijui. Sužavėtas naujųjų vadybos ir reklamos mokslų, turėdamas iš senelio bankininko paveldėtą kapitalą ir lengvą darbą tame pačiame banke, jis buvo antreprenieris, kuriam reikėjo projekto. Ir likimas jį pamėtėjo, pasitelkęs ekscentrišką jo motiną, kuri anksčiau buvo aktorė, o vėliau kiekvieną rytą ir vakarą praleisdavo prie veidrodžio maišydama kremus, kad suteiktų veidui išraiškingo grožio. Tad jis pasiūlė mielai merginai, kurią vedė, investuoti palikimą į kosmetikos verslą ir kartu jį plėtoti.

„Tu rūpinsiesi įmone, mano brangioji, o aš liksiu banke iki to laiko, kol šis verslas pradės išlaikyti mudu abu.“ Nė vienas iš jų niekada nesuabejojo, kad „Farelų namai“ pajėgs tai padaryti.

Juodu išigijo pagrindinę kremų formulę iš tuo metu jau buvusios ponios Farel, nes ji jau buvo pasprukusi nuo savo didžiai mokyto vyro, o tada pradėjo gamybą nedidelėje laboratorijoje, kurioje įdarbino puikų chemiką, įgijusį patirties „Coty“ bendrovėje Paryžiuje. Taip atsirado ne tik patobulintas ir skambiai pavadintas „Kremų kremas“ (iš pat pradžių jis buvo reklamuojamas kaip „vienintelė priemonė, kurios reikia odai“), bet taip pat lūpų dažai ir nagų lakas, o vėliau, dar po kelių mėnesių, veido pudra ir makiažo pagrindas.

Suprasdami, kad beviltiška tikėtis nurungti didžiuosius konkurentus, tokius kaip „Revlon“, „Coty“ ir „Yardley“, Berklio pasąžo pirmame aukšte vietoj neįsidėmėtinos kanceliarinių prekių parduotuvėlės juodu atidarė nedidelį saloną, kuris tapo vienu prabangiausių šioje vietoje ir tiesiogine to žodžio prasme atvėrė duris pasauliui. Laimė šypsojosi jiems, į juos atkreipė dėmesį prestižiniai mados ir gyvenimo būdo žurnalai ir apibėrė liaupsėmis, kurios pranoko drąsiausias svajones. „Tatler“ pavadino saloną „vieta, kurioje atrasite tikrą individualų grožį“, „Vogue“ – „pirmąją žavesio ir grožio puoselėjimo stotele“, o „Harper’s Bazaar“ – „vieta, kurioje atrasite naująjį savo veidą“. Pastarąją frazę Kornelijus pasirinko „Farelų namų“ reklaminiu šūkiu, pirma apdairiai pamaloninęs grožio skyriaus redaktorę prabangiais pietumis „Le Caprice“ restorane. Publikos dėmesį jis taip pat patraukė reklaminiiais plakatais ir netgi tokiu nevienareikšmiškai vertinamu būdu kaip sumuštinių dalytojai, plyšojantys ant kiekvieno Vest Endo kampo, kad salonas yra „nuostabus Londono karūnos brangakmenis“. Ir žmonės plūstelėjo į jį. Iš dalies pagauti optimizmo ir kūrybiškumo bangos, kuri atsirito tą vasarą karūnavus nuostabią jauną karalienę Elžbietą II, o dar galiausiai atsikratę ne per seniausiai pasibaigusio karo primestos taupos. Lūpų dažai „Saldėsis“, pirmasis šaunus jų dekoratyvinės kosmetikos pasiūlymas, keletui svaigių mėnesių tapo bendrinio žodžiu, o ir kiti produktai netrukus įsiliejo į „Farelų namų“ istoriją.

Pamatai susvyravo devintą dešimtmetį, kai rinką užtvindė platus dekoratyvinės kosmetikos asortimentas, o didieji konkurentai investavo dalį milžiniško pelno į moksliniais tyrimais pagrįstų odos priežiūros priemonių gamybą, vėl šiek tiek sutvirtėjo paskutinį dešimtmetį, bet 2006-aisiais, mirus Kornelijui, įmonė atsidūrė ties žlugimo riba ir išgyventi pavyko tik dėl ledi Farel atkaklumo.

Dabar, bejėgiškai atsilikusi nuo pinigais kurstomo grožio verslo maratono, netgi ji suprato, kad jiems verkiant reikia pagalbos, visų pirma finansinės, bet kartu ir kūrybinės. Nors mieliau būtų atgulusi į kapą greta Kornelijaus, nei pripažinusi tai, ledi Farel įsitikino: jos pačios vizija jau nebėra nepriekaištinga. Jai nepatiko kosmetikos pramonės gigantų finansuojamų didžiulių laboratorijų peršamas pseudomokslas, ji nesuprato to. Tad pasijuto išmušta iš vėžių, mažumėlę suglumusi, taip pat labai priešiškai žvelgė į naujuosius investuotojus (atsisakė pripažinti juos savo amato meistras), kita vertus, pajuto šiokį tokį palengvėjimą, kai jie atsirado.

Tačiau pažanga žadėjo būti skausminga. Juk jiems visiškai nerūpėjo tie dalykai, kurie pelnė šlovę „Farelų namams“ ir kuriuos ji visomis išgalėmis gynė. Jie kreipė dėmesį tik į plikus pelno ir nuostolių stulpelius. O ji buvo priversta pasiduoti jiems, bent iš dalies.

Tačiau tuo pačiu metu ketino kovoti, išlaikyti tikrąjį „Farelų namų“ veidą, nepasiduoti. Juk jie suteikė jai viską – tad ji negalėjo leisti sau patirti didesnės nesėkmės nei dabar.

Tai buvo meilė iš pirmo žvilgsnio; svaigi, keičianti gyvenimą, gniaužianti širdį. Anksčiau jai tik porą kartų teko patirti šį jausmą, kai neabejotinai atpažįsti tai, kas tau skirta, kas suteikia galimybę būti savimi, kaip tik tokia, kokia nori būti. Taigi ji nedvejojo, nežaidė jokių paikų žaidimų, nesakė, kad pamąstys apie tai, o tiesiog taip, žinoma, ji, be abejonės, labai norinti tai daryti, paskui pažvelgė į laikrodį, įsitikino, kad jau pavėlavo į valdybos posėdį, ir greitai atsisveikinusi išėjo iš restorano.

Įlipusi į taksi, pirmiausia paskambino vyrui; visada taip elgdavosi, nes jis turėjo žinoti, o ir jai reikėjo, kad žinotų. Juk jis buvo viso to dalis, tai darė jam didžiulę įtaką, lygiai kaip jai; kaip ji ir tikėjosi, jis pasijuto pamalonintas, pasakė, kad nekantrauja apbarti tai per vakarienę. O kai ji priminė, kad, be abejo, pavėluos vakarienės, tik lengvai atsiduso ir patikino nekantraujantis vėl ją pamatyti.

„Jis išties pakantus žmogus“, – pasakė ji sau. Jai labai pasisėkė.

– Na, buvo labai malonu, – tarstelėjo Hju Bredfordas, atsilošė ir užsisakė brendžio.

Paprastai jis niekada negerdavo per pietus, pasitenkindavo vandeniu ir nedidele taure šampano sandorio sudarymo proga. Nors būtų mielai išgėręs daugiau, susilaikydavo, nes neįsivaizdavo, kad Bjanka Beili galėtų leisti bent mažiausiam gurkšneliui alkoholio sudrumsti jos krištolo aiškumo protą (na, nors retkarčiais aiškiai nenoriai vis dėlto paragaudavo truputį šampano).

Dar Hju Bredfordui švystelėjo mintis (gal dėl to, kad Bjanka buvo labai daili), ar ji išvis kada nors praranda savitvardą, pavyzdžiui, *intymaus artumo* akimirkomis, bet jis kaipmat nuvijo šią mintį. Jo santykiuose su Bjanka tokiems ekskursams nebuvo vietos.

– Taip, tiesiog puiku, – patvirtino ilgametis jo kolega Maikas Raselas ir pritariamai linktelėjo padavėjui atnešus butelį brendžio. – Dabar mums beliko parduoti ją šeimai.

– Šeima neturi kito pasirinkimo, – konstatavo Bredfordas. – Tačiau, man atrodo, ji patiks jiems. Ar bent jau *mintis* apie ją. Jie turėtų nuspręsti, kad ji geresnė už kokį nors vyruką ar panašiai. Gal geriausia tartis dėl susitikimo ateinančios savaitės pradžioje?

– O gal dar šios pabaigoje? Laikas labai spaudžia.

– Taigi ketiname susitikti su šeima ir „Farelų namų“ valdyba penktadienį, – pranešė Bjanka savo vyrui tą vakarą. – Penktadienio popietę. Negalime ilgiau laukti. Tai fantastiška proga, Patrikai, tiesiog verta Holivudo.

– Išties?

– Taip. Na, žinoma, didelis stabdys – toji matrona. Bet juk kosmetikos versle beveik visur vyrauja matriarchatas...

– Išties? – vėl pakartojo Patrikas.

– Na taip. Tiesiog pagalvok. Elizabeta Arden, Estė Lauder, Helena Rubiņštein...

– Abejoju, kad mano pamąstymai apie kosmetikos pramonę būtų labai naudingi, – tarė Patrikas. – Šiuo metu ne kažin ką išmanau apie šį verslą. Nors, spėju, netrukus išmanysiu.

– Galėtum išmanyti. Reikia gyventi ir kvėpuoti šiuo verslu, kad perprastum jį. Šiaip ar taip, 1953 metais matrona, ledi Farel, įkūrė šį verslą su savo vyru, kuris mirė prieš penkerius metus, labai liūdna, nes juodu, regis, buvo tobula pora, išgyveno sykiu beveik šešiasdešimt metų, o dabar valdybai priklauso dukra

ir sūnus, kurie, kiek žinau, nelabai domisi verslu, ir dar viena nukaršusi tetulė, Florensė Hamilton, kuri dirba bendrovėje nuo pat pradžių ir yra valdybos narė, manau, dar nuo senų laikų.

– Tik pamanyk. Tai tikrai šeimos verslas.

– Šiaip ar taip, šiuo metu jie valdo visas akcijas ir ledi Farel neketina pasiduoti be kovos, tačiau turės, nes iš to, kad bankas ketina nutraukti bendradarbiavimą su jais, galima daryti prielaidą: jie greičiausiai kiaurai prasiskolinę, taigi aš, na, tiksliau, *mes*, Hju, Maikas ir aš, nusprendėme, jog reikalas tiesiog nuostabus. Laukiu nesulaukiu, kada galėsiu jo imtis. Žodžiu, aišku viena: susitikimas truks ilgai. Ar gerai?

– Aišku, gerai. Nusivešiu vaikus pasižiūrėti animacinio filmuko apie Tintiną. Sakei, kad nenorėsi prisidėti...

– Išties ne, – patvirtino Bjanka, – tik to man betrūko.

– Tokiu atveju sutarta, – linksmi apibendrino Patrikas Beilis.

Verslo pasaulyje Bjanka Beili prilygo tikrai roko žvaigždei. Nors pasirodydavo ne Londono „02“ arenoje ir netgi ne „Vemblio“ stadione, o aukščiausiose finansų srityse, kuriose sėkmė matuojama balanso ataskaitomis ir parduodamomis akcijomis. Tarsi karaliaus Mido* palikuonė ji pelnė akinamas pergales, prikeldama klestėti sunkumų patiriančius verslus, ir sulaukusi trisdešimt aštuonerių tapo tikra dovana viešiemis žmonėms, su kuriais dirbo, nes buvo be galo patraukli. Aukšta (beveik vieno metro aštuoniasdešimtys centimetrų be aukštakulnių), liekna, stilinga, labai fotogeniška ir puikiai atrodanti televizoriaus ekrane, vešliais tamsiais plaukais ir didelėmis pilkomis akimis. Be to, labai iškalbi ir žavinga, sėkmingai ištekėjusi, auginanti tris puikius vaikus, gyvenanti kaip reta ištaigingame name Hampstede ir, kone savaime suprantama, turinti labai dailų vasarnamį

* Frygijos karalystės valdovas. Pagal legendą, viskas, prie ko tik jis prisiliesdavo, virsdavo auksu (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

Oksfordšyre, kuri užsispyrusi nepelnytai vadino namuku. Taigi, kaip pripažino daugelis Beilių draugų, jeigu ne abiejų sutuoktinių žavesys, ši pora būtų buvusi labai nemėgstama.

Labai sėkmingai pardavusi savo dalį klestinčios pigių higienos priemonių bendrovės, kurioje užėmė vyriausiosios vykdomosios direktorės postą, Bjanka svarstė, ko imtis toliau, ir kaip tik tada jai paskambino Maikas Raselas iš Porterio Binghamo privačios investicinės įmonės, jis pasiūlė užsukti išgerti kavos ir šnektelėti. Kadangi jie bendradarbiavo ir anksčiau, Bjanka suprato: jai nori pasiūlyti naują išmėginimą – dar vieną nesėkmingą bendrovę, kuriai reikia jos įkvepiančių galių.

Ankstesnė jų pamėtėta užduotis buvo kietas riešutėlis, o Bjanka neįstengė atsispirti iššūkiams.

– Jie kreipėsi į mus, – paaiškino Maikas Raselas. – Na, tiksliau, sūnus Bertramas. Atrodo kaip tikras Bertramas*, bet gana malonus. Jie prarado penkis milijonus per vienus metus, tačiau jų perspektyvos vis tiek gana neblogos, ypač jeigu tu įsilietum į valdybą ir numatytume perspektyvą – parduoti bendrovę po kokių penkerių ar aštuonerių metų. Apžiūrėk ją ir susidaryk savo nuomonę.

Bjanka apžiūrėjo, pašiurpo nuo skaičių ir prekės ženklo padėties, numatė tolesnius žingsnius, o galiausiai per pietus „Le Caprise“ restorane pasirašė sutartį su Porterio Binghamo įmone dėl tolesnių investicijų į kosmetikos bendrovę „Farelų namai“.

– Mano manymu, per penkerius metus apyvartą galima pakeisti nuo penkių milijonų nuostolio į dešimties milijonų pelną, – pareiškė Bjanka. – Bet teks investuoti maždaug trylika milijonų, tiksliau sakant, dešimt iš pradžių ir dar du ar tris vėliau, kad užbaigtume plėtros darbus. Mano galva, tai įmanoma padaryti.

* Šis vokiškas vardas reiškia „puikus varnas“.

Ji nusišypsojo pašnekovams plačia Džulijos Roberts verta šypsena. Jai patiko juodu abu, o Hju dar buvo ir be galo išvaizdus, vertinant įprastais nusistovėjusiais standartais. Bjanka dažnai pagalvodavo: gerai, kad šis vyras ne jos skonio, kitaip jos sprendimai galėtų įgyti ne visai dalykinį pobūdį. Savo sėkmingame gyvenime ji niekada nesivadovavo asmeniniais sumetimais. Ir tai buvo viena iš daugelio paslapčių, kodėl jai taip sekėsi.

– Mane tai sužavėjo, – pareiškė ji Patrikui, sugrįžusi po pirmo susitikimo. – Tačiau norėčiau gauti tavo sutikimą. Bus sudėtingiau netgi už higienos priemonių bendrovės pertvarkymą. Na, ką pasakysi?

Atsispyręs pagundai pasiteirauti, kas būtų, jeigu nesutiktų, Patrikas atsakė: jeigu ji išties taip nekantrauja to imtis, tai, žinoma, ir turi. Juk Bjanka visada elgdavosi kaip panorėjusi.

Jis suprato, kas jo laukia: sulig kiekvienu nauju žmonos projektu jam tekdavo praleisti daugybę vakarų vienam, nes jos išpareigojimas bendrovei kaskart prilygdavo apsėdimui. O sutiko jis dėl dviejų priežasčių: viena vertus, jam pačiam buvo gana įdomu nešališkai stebėti veiksmų eigą, antra vertus, jis mylėjo Bjanką ir norėjo, kad ji darytų tai, kas daro ją laimingą.

Patrikas nebuvo linkęs į kankinančią savianalizę, nes kaip vienturtis nestokojo pasitikėjimo savimi, ir ši aplinkybė paliko pėdsaką. „Mudu nepanašūs į kitus žmones“, – dažnai kartodavo Patrikas ir tai buvo tiesa.

Bjanka taip pat neturėjo nei brolių, nei seserų, ir tik pradėję bendrauti jie dažnai minėdavo tai kaip juodu jungiančią grandį. Tiesą sakant, ji net surinko tam tikrą statistiką, kad vienturčius traukia vienturčiai arba vyriausieji, o tai beveik tas pats. Tvirtino, jog vienturčiai paprastai yra likimo numylėtiniai ir labai aktyvūs. Patrikas nebuvo tikras, kad tai pasakytina apie jį, bet visai nenorėjo, kad veiklusis ponas Vudas vertintų jį kaip mielą

nevykėlį. Bjankos tėvui, garsiam ir didžiai gerbiamam istorikui Džeraldui Vuđui, viduramžių istorija ir literatūra buvo artimesnė nei dvidešimt pirmas amžius ir juolab mylima žmona Patė, kuri mirė, kai dukrai buvo vos devyniolika.

– Sveiki, pone Beili. Kaip laikotės?

– Dėkui, neblogai, Sonia. O jūs?

Patrikas neketino aiškinti namų tvarkytojai, kad po pietų užsnūdo savo kabinete iš nuobodulio.

– Ačiū, puikiai. Paruošiau vakarienei Bolonijos padažo. Sakėte, kad ponია Beili negrįš namo valgyti?

– Negrįš, nes rytoj jos laukia rimtas susitikimas, todėl dirbs iki vėlumos. Aš valgysiu su vaikais, išvirsiu jiems spagečių. Taigi nesijaudinkite.

– Gerai. Tai aš jau eisiu. Rubė lovoje, dabar Karena jai skaito, o paskui taip pat išeis.

Karena buvo auklė. Kadangi Rubei tik aštuoneri, ji leisdavo su mergaite laiką po pamokų, iki pat ėjimo gulti, o per mokinių atostogas dirbdavo visą dieną.

– Puiku. Dėkui, Sonia. O, sveika, Mile, kaip prabėgo diena?

– Šauniai.

– Tai gerai.

– O tavo?

– Labai karšta dienele pasitaikė.

Dukra pasistiebė ir pabučiavo tėtį.

– Tu toks juokingas, – meiliai pasakė ji.

– Stengiuosi. Ar padarei namų darbus?

– Žinoma!

– Tikrai?

– Tėti! Nebūk bjaurus.

– Ji padarė juos, pone Beili, – patvirtino Sonia ir nusišypsojo Milei. – Sėdo prie namų darbų, vos sugrįžusi iš mokyklos.

– Matai! Ačiū, Sonia.

- O klarnetu grojai?
- Taip, grojau.
- Skamba per gerai, kad būtų tiesa, ką? O kur Fergusas?
- Žaidžia kompiuterinius žaidimus.
- Nagi, nagi. Juk nevalia to daryti anksčiau nei septintą vandeną.
- Tėti! Kalbi visai kaip mama.

Milė patraukė savo keliais, nukreipusi visą dėmesį į mobilių telefoną. Patrikas nulydėjo ją atlaidžiu žvilgsniu. Beveik trylikos sulaukusi Emilija, visų vadinama Mile, buvo aukšta ir laiba, tiesiais tamsiais plaukais ir didelėmis rudomis akimis. Miela, linksma ir žavinga ji buvo be galo populiari – viena iš tų mergaičių, kurias visi noriai kviečiasi į vakarėlius ir savaitgalius su nakvyne. Ji antrus metus mokėsi Čelsyje, naujojoje Šventosios Kotrynos mergaičių mokykloje, garsėjančioje keliamais dideliais reikalavimais. Be to, puikiai grojo klarnetu šeštoje muzikos mokyklos klasėje. Beviltiška ji buvo tik vienoje srityje – sporto.

Vienuolikmetis Fergusas taip pat paveldėjo iš tėvų žavesį ir gražią išvaizdą, o sportuoti jam, kitaip nei Milei, sekėsi tiesiog puikiai, tad savo privačioje prestižinėje mokykloje jis priklausė kiekvienos komandos pagrindinei sudėčiai, o būdamas sumanus įsigudrindavo išvengti nemalonumų dėl mokymosi rezultatų.

Patrikas nusileido į savo kabinetą pirmame didžiulio karalienės Viktorijos stiliaus namo aukšte su vaizdu į ne mažesnio dydžio sodą. Įspūdinga įmoka už namą buvo jo tėvo vestuvinė dovana. Žmonės vienu balsu tvirtino, kad vien šis paprastas faktas pasako beveik viską, ką reikėtų žinoti apie Beilių giminę: kad ji turtinga, laiminga, vieninga ir dosni.

Gajus Beilis, dirbdamas biržos makleriu Londono Sičio aukso amžiuje, sukauptė didžiulį turtą ir išėjęs į pensiją 1985 metų pradžioje, kaip dažnai mėgdavo kartoti, „prieš pat didžiąją griūtį“, įsikūrė įspūdingame užmiesčio name su daugybe žemės ir

arklidėmis, jis vartėsi kaip inkstas taukuose ir pavertė savo viso gyvenimo pomėgį – prekybą antikvariniais daiktais, jo paties žodžiais tariant, darbu daliai dienos.

Baigęs studijas Oksforde puikiais pažymiais iš filosofijos, politikos ir ekonomikos, Patrikas pradėjo dirbti dėdės licencijuotoje buhalterijos įmonėje, įsikūrusioje Strande. Čia jis gavo puikų kabinetą ir solidžią algą, jį labai mėgo ir darbuotojai, ir klientai. Jam sekėsi dirbti, nes buvo ne mažiau žavus nei protingas. Galbūt po poros metų būtų pakėlęs sparnus ir susiradęs labiau įkvepiantį darbą, bet sutiko ir pamilo Bjanką Vud, o Patriko pasaulyje negalėjai pasipiršti merginai neturėdamas puikaus namo prestižinėje vietoje ir didelio atlyginimo, kurio turėtų užtekti, jeigu ji panorėtų nedirbti arba susilaukti vaikų. Nepasakysi, kad Patrikas labai prastai jautėsi Beilio Kotonos ir Beilio įmonėje, tiesiog nelabai žavėjosi savo darbu. Nepaisydamas to, 1995 metais jis pasipiršo panelei Vud, o po metų ją vedė.

Patrikas sutiko Bjanką per vakarienę Sityje ir ji išsyk jį pavergė. Bjanka buvo energinga ir ryški, be to, aiškiai juo susidomėjo. Pasisakė, kad dirba pardavimo vadybininke higienos reikmenų bendrovėje.

„Dantų pasta ir dezodorantas gal ir neskamba labai įkvepiamai, – pareiškė Bjanka, – bet praėjusiais metais pasirodė didžiulė naujovė – skalbimo milteliai. Labai įdomu, nes tai ne tiek produktas, kiek galimybė. Taigi, nukreipus pardavimo kreivę tinkama linkme, sunku ją numušti!“

Patrikas pakvietė Bjanką vakarienės ir juodu prašnekėjo iki to laiko, kai padavėjai pradėjo kelti kėdes ant stalų, tik tada pastebėjo, koks vėlyvas metas, ir ji pakvietė jį susitikti mieste kitą penktadienį.

„Šįkart vaišinu aš. Atleisk, bet esu taip įpratusi, nemėgstu būti išlaikoma.“

Tas jos atsiskaitymas banko kortele labai užgavo Patriko savimeilę, tačiau jis ilgai nesikrimto, nes po trijų mėnesių juodu jau apsigyveno kartu.

1996 metais atšokusi vestuves, Bjanka du kartus pakeitė darbą, plušėjo tol, kol iki Milės gimimo buvo likusios pora savaitių, o sugrįžo prie darbo stalo po keturių mėnesių; kai po dvejų metų gimė Fergusas, ji praleido namuose vos tris mėnesius. Tai nereiškė, kad buvo bloga mama – atvirkščiai, labai mylėjo savo atžalas ir gyvai jomis domėjosi. Tiesiog jai geriau sekėsi susidoroti su motinyste, kai veiktavo dar ką nors, o kai, praėjus vos pusantrų metų po Ferguso gimimo, pajuto, kad neplanuotai vėl laukiasi, nenutraukė nėštumo, kaip būtų pasiėlgusios kai kurios kitos moterys, ir ryžtingai pasveikino gimusią Rubę.

Vaikai išties neatrodė nuskriausti, visi trys buvo linksmi, žavūs ir kupini pasitikėjimo savimi. Retkarčiais Patrikui atrodydavo, kad Bjanka galėtų truputį daugiau domėtis juo ir jo darbu, kita vertus, kaip pats dažnai sakydavo, nebuvo kuo čia itin domėtis. Jis spėjo tapti partneriu, gaudavo itin geras pajamas, nepersidirbdavo (o to negalėjai pasakyti apie žmoną) ir, jo paties žodžiais tariant, nesijautė esąs balastas jūdvių namų ūkyje. Be to, buvo kaip reta geranoriškas. Paskui, kai Milei sukako penkeri, Bjanka ne tik ėmėsi pardavimų, bet ir tapo higienos reikmenų bendrovės vykdomąja direktore. Tada pradėjo uždirbti daugiau už Patriką, o jis susikrimto – netgi labai. Bjanka paerzindavo jį dėl to.

„Juk tai mūsų pinigai, brangusis, kaip ir tavo uždirbami; juos moka mūsų šeimai, mūsų gyvenimui, tad jokio skirtumo, kas kiek gauna.“

Kartą padauginęs išgerti jis paklausė žmonos, ar ji paliktų darbą, jeigu jis to panorėtų.

„Žinoma, palikčiau, brangusis, jeigu tikrai panorėtum, bet juk tu nenori, tiesa? Juk nesi toks autoritariškas, todėl tave ir myliu.“

Ji mylėjo. Labai. O Patrikas mylėjo ją.

Bjanka Beili dažnai kartodavo, kad susitikimai, kaip ir gyvenimas, – ne repeticijos. Net ir nelabai svarbūs, jie vis dėlto turi reikšmės, todėl jiems reikia skirti tinkamą dėmesį ir rūpestingai juos planuoti.

O tas, kuris turėjo vykti artimiausią popietę ir kuriame ji, Hju Bredfordas ir Maikas Raselas ketino pasistengti įtikinti Farelų šeimą pradėti bendradarbiauti, buvo netgi labai svarbus, todėl jie sugaišo keletą dienų planuodami savo veiksmus.

Ta proga Bjanka sąmoningai pasirinko ne švarkelį ir kelnes, atitinkančius jos įprastą aprangos stilių, bet suknelę ir megztuką, užuot susirišusi plaukus, paliko juos kristi ant pečių ir pasidažė truputį daugiau nei paprastai. Farelai turėjo pamatyti ne energingą vyrišką būtybę, kurią domina tik skaičiai ir dėl jų kilusi krizė, bet moterį, kurią džiugina drabužiai ir kosmetika, moterį, prijaučiančią jų pasauliui. Svarbu įsitikinti: jai rūpi jų bendrovė, ji supranta susidariusias aplinkybes, žino gamybos masą ir ekonominę situaciją. Jos žodžiais tariant, yra „perpratusi padėti“. Ji gebėjo išvelgti magišką prekės ženklą galingą ir tuo pat metu tvirtai žinojo, ką daryti, kad prekė išsilaikytų rinkoje. Hju galva, jiems labai pasisekė, kad turi Bjanką.

Atina Farel taip pat ruošėsi susitikimui labai rūpestingai. Sulaukusi aštuoniasdešimt penkerių ji vis dar visiškai atsakė už „Farelų namus“ ir jautė pareigą aiškiai duoti tai suprasti net savo apranga. Pasirinko blauzdas siekiančią „Jean Muir“ stiliaus

suknelę iš tamsiai mėlyno džersio ir raudonus zomšinius batičius. Šis pasirinkimas išryškino vis dar stebėtinai dailias kojas; trumpai kirpti žili plaukai atrodė nepriekaištingai, makiažas minimalus, bet itin vykęs, papuošalus ji taip pat rinkosi labai apgalvotai: perlų vėrinį, kurį padovanojo Kornelijus santuokos trisdešimtmečio proga, „Chanel“ perlų auskarus, „Tiffany“ laikrodėlį, kurį dvidešimt pirmojo gimtadienio proga įteikė tėvai, ir du vienodus žiedus su deimantais – vieną gautą sužadėtuvių proga, o kitą, lygiai tokį pat, pagamintą Kornelijaus užsakymu auksinėms vestuvėms. „Tie žmonės“, kaip ji paniekinamai vadino juos mintyse, pamatys, kad ji ne kokia nors apgailėtina sena kvėša, o gerbtina moteris, žinanti savo vertę ir turinti subtilų skonį. Ji valdė „Farelų namus“ beveik šešis dešimtmečius ir lanksčiai prisitaikydavo prie permainų, kol neseniai jos tapo tiesiog protu nesuvokiamos.

Šiaip ar taip, jai teko pažvelgti tiesai į akis: bendrovė atsidūrė ant bankroto slenksčio ir be pagalbos iš šalies jau nebegalėjo išsiversti. Tačiau niekas jos neteikia už dyką – tenka sumokėti tam tikrą kainą. Taigi dabar didžiausias jos rūpestis buvo išpešti sau kiek įmanoma daugiau naudos, kad nebūtų taip skausminga pasiduoti.

Ją įkalbėjo dalyvauti susitikime tą šaltą sausio penktadienio popietę su žmonėmis iš Porterio Binghamo rizikos kapitalo įmonės, tad ji nusiteikė kovingai, nepalankiai ir neketino leisti į jokių kompromisus.

Prieš susitikimą pasikvietė abu vaikus ir Florenšę Hamilton, jos žodžiais tariant, trumpai pasitarti, o iš tikrųjų ketino nurodyti, ką sakyti ir kaip elgtis. Visi jie buvo direktoriai ir valdybos nariai: Bertramas, vadinamas Berčiu, vadybos ir finansų direktorius, Karolina, artimiausių kolegų vadinama Karo, o visų kitų – ponia Džonson, bendrovės atsakingoji sekretorė ir personalo

direktorė, o Florensė, paprastai ir vadinama Florense, direktorė, išimtinai atsakinga už nekilnojamąjį turta.

Atina abejojo, ar kuriam nors iš šios trijulės išvis reikėtų dalyvauti susitikime, jeigu du pirmieji nebūtų jos vaikai, o Florensė tokia pat neatsiejama nuo „Farelų namų“, kaip ir ji pati, nors jeigu ne Kornelijus, matyt, irgi nedalyvautų. Bertis su Karo buvo protingi, bet neturėjo nuojautos ir uoslės, būdingos jiedviem su Kornelijumi, o Florensė, nors pasižymėjo minėtomis savybėmis, negalėjo pasigirti gebėjimu vadovauti. Tiesą sakant, Atina nenorėjo, kad Florensė būtų įtraukta į valdybą, ši mintis kilo Kornelijui, o ji tuo metu sirgo ir negalėjo ginčytis.

Šiaip ar taip, reikėjo padaryti tai, kas geriausia susidariusiomis aplinkybėmis, taigi ji pasikvietė visus tris į savo butą Naitsbridže ir, patiekusi sumuštinių priešpiečiams, pradėjo pokalbį.

– Mums būtina veikti vieningai, nusiteikti labai kritiškai, nesileisti suskaldomiems ir netapti priklausomiems nuo jų pasiūlymo. Aišku, susitikime dalyvaus mūsų teisininkai Valteris Pembertonas ir Bobas Rašvortas, bet...

– Ar tau atrodo, kad jie gali ne visai tinkamai atlikti savo pareigas? – pasiteiravo Karo.

Atina atsakė visiškai pasitikinti jais.

– Juk jie buvo su mumis nuo pat pradžių. Juos pasamdė dar Kornelijus, o jis išsyk atpažindavo gerą teisininką, vos tik jį pamatęs.

– Ta-aip, mama, – atsiliepė Karo, – bet su visa pagarba tenka pažymėti, kad tai nutiko prieš šešiasdešimt metų.

– Karo, – sudraudė Atina ir tapo aišku, kad diskusijos šiuo klausimu baigtos. – Pembertonas su Rašvortu mums grėsmės nekelia. Geriau pakalbėkime apie tą merguželę, Bjanką Beili. Nežinau, kokia ji pasirodys susipažinus iš arčiau, tačiau aišku, kad turi pastarųjų metų gamybos rodiklius ir išmano verslą – juk

priėmė protingus sprendimus dėl bendrovės, kurioje dirbo iki šiol, bet tegul nė nesvajuoja, kad galės parduoti „Farelų namus“. Kontrolinis akcijų paketas turi likti mūsų rankose. Dėl to negali būti jokių derybų.

– Bet jie, ko gero, mėgins drumsti vandenį, – karštai pareiškė Karo. – Imtis kokių nors taupymo žingsnių. Netgi iškelti mintį apie salono pardavimą. Štai ką jie gali sumąstyti, kad apkarpytų išlaidas.

Salonu visi bendrovėje vadino prabangiąją „Farelų namų“ krautuvėlę devyniolikto amžiaus Berklio pasaže netoli Pikadilio. Berklio pasažas tarsi magnetas traukė turistus ir privilegijuotų parduotuvių tiekėjus (kaip jie vis dar buvo vadinami), siūlančius juvelyrinius ir odos dirbinius, pagal užsakymą pasiūtus vyriškus marškinius ir panašias prabangias prekes. „Farelų namų“ salonas – mažutis ir be galo žavingas, su smulkiai įstiklintomis durimis ir langeliais – ne tik prekiaavo bendrovės produkcija, bet ir siūlė kosmetines veido procedūras, taip pat ten buvo įsikūręs Florensės biuras. Nuomos sutartis perėjo Kornelijui iš tėvo ir visi laikė saloną bendrovės vertybe, nors jis niekada neteikė didelio pelno.

– Jie turi teisę svarstyti, ką galėtų padaryti su „Farelų namais“, – ramiai pasakė Bertis, paėmęs ketvirtą sumuštinį. – Mano galva, turėtume suteikti jiems tam tikrą laisvę, ką? Juk jie ateina ne kišti pinigų, bet sutvarkyti bendrovę.

Atina su Karo sužiuro į jį.

– Mes puikiai tai suprantame, Berti, – atkirto Atina. – Tačiau turime nuo pat pradžių aiškiai išdėstyti savo poziciją. Kitaip jie sunaikins viską, kas pavertė „Farelų namus“ tokiais, kokie jie yra. Beje, kiek pamenu, gydytojas tau patarė riboti maistą?

– Aš visai pritarčiau Berčiui, – įsiterpė Florensė ir pasiėmė trečią sumuštinį veikiausiai iš solidarumo nei dėl apetito, turint galvoje smulkų sudėjimą.

– O aš ne, – tarė Karo. – Jiems ir taip atsiveria didžiulės perspektyvos. Jie užsidirbs daug pinigų iš „Farelų namų“ prekės ženkle. Tai didelė mums priklausanti vertybė. Neturėtume to pamiršti.

– Tokia didelė vertybė, kad bankas nori nutraukti bendradarbiavimą su mumis, – pakomentavo Bertis. – O Porteris Binghemas mus išgelbės. Taigi aš tiesiog sakau, kad pasiekėme dugną.

– Taip, ištis, – patvirtino Florensė, – Bertis teisus. Tačiau tai nereiškia, kad turėtume sudėti ginklus be kovos.

Kaip tik Bertis pirmasis sureagavo į Porterio Binghamo pasiūlymą. Jis gavo laišką, adresuotą jam, kaip finansų direktoriui. Šio laiško autorius, kuris prisistatė esąs Porterio Binghamo privačios investicinės įmonės partneris Maikas Raselas, rašė, kad neseniai atlikdamas panašaus verslo analizę atkreipė dėmesį į „Farelų namus“, ir siūlė susitikti, jeigu ponas Farelas susidomėtų: šiuo metu Porteris Binghemas sukauptė 367 milijonų investicinį fondą ir ieško sparčiai augančių investavimo galimybių vadybai remti, galimybių, kurios paspartintų jo įmonės verslo plėtrą.

Kadangi „Farelų namai“ neturėjo lėšų plėtoti savajam verslui, Berčiui nepasirodė, jog Porteris Binghemas labai susidomėtų jais, bet jis vis dėlto užsiminė apie tai motinai, tačiau ji nepanoro nieko girdėti.

„Aš žinau viską apie tuos žmones. Jie ateina, perima valdymą ir, nespėjus tau susigaudyti, bendrovė jau priklauso jiems. Nė negalvok apie tai, Berti, kaip pasakytų tavo dukra.“

„Bet, mama, man regis, tu ne visai supranti, kokioje duobėje mes atsidūrėme. Manychiau, kad...“

„Berti, ne“, – nukirto Atina.

Tačiau po dviejų dienų bankas raštu kreipėsi į ledi Farel ir priminė, kad „Farelų namai“ pažeidė sutartį su banku ir šis bet kada gali pareikalauti sugrąžinti kreditą viršijančią sumą. Todėl galbūt ji norėtų susitikti ir aptarti susidariusią padėtį.

Susitikimas buvo nemalonus, tapo aišku, kad bankas ketina nutraukti bendradarbiavimą su bendrove ir paskelbti ją nemokia. Pakeliui į biurą Bertis pirmą kartą išvelgė paniką motinos akyse. Tad išgirdusi jo pasiūlymą vis dėlto susitikti su žmonėmis iš Porterio Binghamo įmonės šįkart ji nenoriai linktelėjo.

„Na gerai, Berti, jeigu tu išties manai, kad tai ką nors duos. Ar turiu sakyti, kaip labai tuo abejoju?“

Pirmasis susitikimas tviskančiame prabanga pagrindiniame Porterio Binghamo įmonės biure visiškai neįtikino Atinos, ji pareiškė, tiesą sakant, nematanti jokių galimybių bendradarbiauti, ir išėjo vos susitikimui įpusėjus. Tačiau bevaisės pastangos pasinaudoti savo ryšiais su bankininkais baigėsi tolesnėmis derybomis su Maiku, dėl kurių vėlgi teko tarpininkauti nelaimėliui Berčiui.

„Pone Farelai, aš labai džiaugsiuosi galėdamas susitikti su jūsų motina, – patikino Maikas. – Ir tai tik patvirtina mano nuomonę, kad ji (tiksliau, visi jūs) turi didelį rezervą skoloms išmokėti. Galbūt šįkart dėl tolesnių derybų susitikime jūsų biure su jumis trimis ir pasikalbėkime išsamiau?“

Savo teritorijoje jausdamasi tvirčiau, Atina tapo sukalbamesnė ir jie susitarė dėl dar vieno susitikimo Porterio Binghamo įmonės valdybos posėdžių kambaryje per pietus. Šiame susitikime Bjanka pasirodė labai žavinga ir pasitikinti savimi, kita vertus, be galo susirūpinusi dėl projekto, todėl jei ir nepelnė ponios Farel palankumo, tai bent jau apmaldė priešišumą. Taigi labai sunkiai žengdami pinkliu derybų keliu jie prisikapstė iki tos popietės susitikimo ir ketino siekti, kad būtų nustatytos pagrindinės sandorio sąlygos.

Toji popietė labai prailgo. Argumentai buvo pateikiami ir atmetami, nuolaidos siūlomos ir atsiimamos, Pembertonas su Rašvortu kėlė nesibaigiančius procedūrinius klausimus, ginčijo

kiekvieną smulkiausią detalę, nuolat darė ekskursus į praeitį ir labai stabdė susitikimo eigą.

Hju ir Maikas rodė pasigėrėtiną kantrybę; praėjo dar viena ilga valanda.

Maikas reikšmingai krenkštelėjo.

– Man regis, atėjo laikas aptarti akcijų paskirstymą, – pasakė jis. – Kaip suprantu, jūsų pozicija nepakito, ledi Farel: jūs vis dar atkakliai reikalaujate valdyti daugiau nei pusę akcijų?

– Visiškai teisingai, – patvirtino Atina, nuvėrusi visus plieniniu žvilgsniu.

Hju ir Maikas susižvalgė, Bjanka puikiai atpažino šią akimirką. Juk ne kartą anksčiau teko būti tokio dalyko liudytoja. Šachmatų kalba tai reiškė šachą, o gal netgi šachą ir matą.

– Ponia Farel, – prabilo Maikas, žvelgdamas į pašnekovę neperprantamu žvilgsniu, – norint išvengti žlugimo, „Farelų namams“ reikalingos didžiulės investicijos. Mažiausiai dešimt milijonų, kad viskas sugrižtų į vėžes, o paskui dar trijų Bjankos numatytai plėtrai įgyvendinti. Ar jūs tikrai manote, kad mes imsime viso to ir paliksime jums kontrolinį akcijų paketą?

– Taip, manau, – patvirtino Atina. – Be mūsų nebūtų „Farelų namų“, taigi ponja Beili, hmm... neturėtų ko plėtoti.

Dabar jau krenkštelėjo Valteris Pembertonas, akivaizdžiai laukęs šios akimirkos.

– Mūsų pozicija dėl daugiau nei pusės akcijų valdymo yra galutinė. Visiškai nesvarstyta.

Deryboms tęsiantis Bjanka sėdėjo tylėdama, džiaugdamosi jų ritmu, besikeičiančia jėgų persvara, suprasdama, kurios pergalės yra reikšmingos, o kurios tik tariamos, ir laukdama lemiamo smūgio. Jau buvo pusė aštuonių vakaro ir ji žavėjosi ledi Farel, nes ji išliko tokia pat žvali ir mąstė taip pat racionaliai kaip prieš septynias valandas. Karo irgi atlaikė iki pabaigos, nors prisidė-

jo nedaug; Florensė buvo budri, bet kalbėjo dar mažiau. Na, o Bertis buvo akivaizdžiai mažiausiai vertinamas šeimos narys: niekas su juo nesitarė, o taktiškai pasakytą nuomonę stačiokiškai atmesdavo. Tačiau Bjanka pastebėjo ir dar ką – porą svarių jo argumentų: vieną dėl fabriko vietos, o kitą dėl tikslingumo, kitaip sakant, dėl biurų perkėlimo. Taigi Bertis buvo nepelnytai nuvertintas ir jo negalėjai taip lengvai nurašyti.

– Gerai, – pasakė Maikas Raselas, pasiekus dalinę pergalę dėl bendrovės pertvarkymo. – Man regis, mums pavyko pasistūmėti į priekį. Vis dėlto turime išspręsti akcijų problemą. Ar jūs dar nepakeitėte savo nuostatos, ledi Farel?

– Nė per nago juodymą.

– Tai galbūt leisite mums pasišalinti minutėlei? – pasiteiravo Maikas ir pakvietė: – Hju...

Juodu išėjo iš posėdžių kambario, o likusi su Farelais Bjanka nusišypsojo pašnekovams.

– Mielas kambarys, – pasakė ji, apvedusi žvilgsniu aukštus langus, puikų karaliaus Eduardo laikų židinį, išblizgintas grindis. – Norėčiau, kad visi pasitarimų kambariai būtų tokie jaukūs.

– Mes irgi didžiuojamės savo pastatais, – pareiškė Atina. – Jums tikriausiai neteko būti mūsų salone Berklio pasaže. Jis taip pat išskirtinis.

– Tiesą sakant, teko, – atsakė Bjanka. – Tiksliau, mačiau jį iš išorės. Labai žavingas.

– Ir turi neįkainojamą vertę kaip prekės ženklų dalis, – nerimavo pašnekovė, – kalbant apie įvaizdį ir klientų lojalumą. Kartą „Vogue“ žurnalistė pavadino jį „Farelų namų“ širdies ritmu. Įdomu, ar jūs sutinkate su tuo?

– Pasirodyčiau išūli ir sutikdama, ir nesutikdama, – atsakė Bjanka, nusišypsojusi ledi Farel. – Tiesiog kol kas nepažįstu „Farelų namų“ tiek, kad galėčiau ką nors išsamiau komentuoti. Man regis, salonas – žavinga vieta. – Ji apdovanojo šypsena ir

Florenšę. – Neabejoju, kad jis išties yra jūsų širdies ritmas. Tai labai puiku.

– Taip, yra.

Tada sugrįžo Maikas su Hju.

– Gerai, – prabilo Maikas, – štai ką mes siūlome plačiaja prasme kaip tam tikrą kompromisą. Jums liks kontrolinis akcijų paketas – penkiasdešimt vienas procentas akcijų, mūsų įmonei atiteks keturiasdešimt, o Bjanka ir mūsų paskirtas naujas finansų direktorius pasidalys dešimt procentų.

– Poniai Beili atiteks dalis bendrovės akcijų? Bet kodėl, dėl Dievo meilės? Maniau, kad ji tiesiog bus įdarbinta.

– Patikėkite, ledi Farel, mes nė nesvarstėme įtraukti Bjanką į šį projektą nesuteikiant akcijų. Tai visada sudaro tokių sandorių pagrindą.

– Bet kodėl?

– Todėl, jog kaip tik ji yra atsakinga už tai, kad bendrovė vėl pradėtų duoti pelną. Atsakinga už jos išgelbėjimą tikraja šio žodžio prasme. Taigi jokio dydžio alga neatpirks nei jos įdėto indėlio, nei prisiimtos rizikos.

– Na, aš nesu tikra, kad mes galėtume sutikti su šia sąlyga. Jums priklausančių akcijų padalijimas – žinoma, pagrįstas žingsnis. Juolab kad, kiek suprantu, finansų direktorius bus jūsų komandos narys. Jūsų įdėtų investicijų atspindys. Bet... – Atina blykstelėjo žaliomis akimis Bjankos pusėn, – kuo čia dėta... *ji?*

Dar niekada per visą profesinę karjerą niekas nebuvo Bjankos taip siaubingai nuvertinęs, bet ji neišsidavė. Tik palinko į priekį, nusišypojo Atinai ir nuoširdžiai paaikšino maloniu tonu:

– Jeigu mums šiandien pavyks susitarti, ledi Farel, ir aš būsiu paskirta šios bendrovės vykdomąja direktore, investuosiu save į darbą visu šimtu procentų ir laiko, ir įsipareigojimų, ir atsidavimo, ir gebėjimų prasme. Taigi geras „Farelų namų“ vardas man

bus lygiai toks pat svarbus kaip mano pačios. Tikiu, kad veikiant drauge mums pavyks pakeisti padėtį į gerąją pusę ir susigrąžinti buvusią sėkmę. Bet tik veikiant išvien. Jūs turite išsipareigoti man ne mažiau nei aš jums. Todėl privalau tapti ne bendrovės darbuotoja, o neatsiejama jos dalimi. Ar dabar aiškiau?

Po šių žodžių stoji trumpa įtempta tylą.

– Labai gerai, – pagaliau tarė ledi Farel. – Mes sutiksime su šia sąlyga. Žinoma, jeigu tolesni jūsų pasiūlymai mus tenkins.

Maikas linktelėjo.

– Tikėkimės, kad taip ir bus. Mes investuosime pinigus pagal paskolos raštą ir akcijas, o jeigu bendrovė neatsigaus, pirmiausia reikės sugrąžinti paskolą ir likusią dalį akcininkams. Dar mes norėsime palūkanų už paskolą, penkiasdešimties procentų, bet jūs išlaikysite savąją akcijų dalį, taigi, jeigu tikite „Farelų namais“ ir jų gebėjimu išgyventi, būsite pasiruošę rizikuoti. Perleidę didesnę dalį, gautumėte mažesnes palūkanas. Viskas paprasta.

Vėl stoji tylą.

– Aišku, – galiausiai tarstelėjo Atina. – Turime tai aptarti papildomai, ypač su savo teisininkais, bet, regis, pradžia padaryta. Susitiksime su jumis pirmadienį. Dėkui. Apsvarstysiu jūsų pasiūlymo naudą.

Ir ji pakilusi oriai išėjo, o svita nusekė iš paskos.

– Mes visi puikiai padirbėjome, – konstatavo Maikas ir pavargęs šyptelėjo, kai kitos šalies derybininkai uždarė duris. – Nedaug beliko. Truputį nervinausi, kad paskutinę minutę jų teisininkai nepradėtų kaišioti pagalių į ratus.

– Nemanau, kad Pembertonas su Rašvortu gebėtų sumaniai naudotis pagaliais, – pajuokavo Hju.

– Labai išmintingas sandoris, – pagyrė Bjanka. – Mes šaunuoliai.

– Ir man taip atrodo, – kukliai pritarė Maikas.

– Padėjome puikų pagrindą. Pakišome mintį apie algą ir jie nurijo kabliuką.

– Taip, maniau, kad teisininkai išvelgs klastą, bet...

– Bet jie per daug džiaugėsi savo derybiniais gebėjimais, – apibendrino Hju.

– Įdomu, ar ne... – nutęsė Bjanka. – Kaip tuštybė nustelbia sveiką protą. Regis, tik vienam Berčiui būdingas šioks toks tikrovės pojūtis. Net juokinga, kad iš pradžių atrodė visiškas mulkis.

Bjanka triukšmingai apsipylė ašaromis.

Taip nutikdavo visada. Patrikas švelniai nusišypsojo jai, nubraukė susivėlusius plaukus nuo kaktos. Netrukus ji liausis gokčioti, nugrims į absoliučią ramybę ir saldumą, kuriuos jai teikė seksas, numalšinusi alkį, patenkinusi geismą, patyrusi malonumą.

Dabar ji tikrai pajuto malonumą, tada nusiramino ir slopiai, dėkingai atsiduso.

– Ačiū tau, – pasakė kaip visada.

– Nėra už ką, – kaip visada atsakė jis.

Ją kaskart stebino, koks didingas ir galingas šis potyris, o ir tai, kad po šitiek artumo ir vienas kito pažinimo metų viskas gali būti taip stipru, taip ypatinga, gyvybinga ir vertinga jūdviejų santuokai.

Bjanka pasakė sau, kad žmonės (taip, daugelis žmonių) siekia dominuoti tarpusavio santykiuose, užimti reikšmingą vietą pasaulyje, maudytis viešos sėkmės spinduliuose, bet tik ne juodu, ypač turint galvoje, kad Patrikas taip pat nesiekė pirmauti: juodu tiesiog buvo nuostabiai lygūs. Diskutuodavo, ginčydavosi, sutarėdavo dėl kompromiso, dar daugiau, gerbė vienas kitą ir džiaugėsi bendryste, taip pat vienas kitą papildančiais savo vaidmenimis šeimoje. Nors ir skambėjo kiek ciniškai, Bjanka žinojo: tai per gerai, kad būtų tiesa.

Ji kilstelėjo galvą, pažvelgė į vyrą ir nusišypsojo.

– Nori pasikalbėti?

Seksas jų nenuslopindavo, atvirkščiai, suteikdavo jėgų, skatindavo emocijų ir intelektualinį artumą, norą aptarinėti problemas, dalytis dilemomis, diskutuoti ginčytiniais klausimais taip, kaip negalėdavo sau leisti savo įprastinėje darbo aplinkoje.

Bjanka suprato, kad tai tiesiog negirdėtai šaunu. Ir žinojo tik tiek: iš visų palaimingų jos santuokos dalykų šis bene pats puikiausias.

– Tiesą sakant, taip, – atsiliepė Patrikas. – Mielai...

Bjanka jautėsi smarkiai suirzusi. Ankstesniame darbe buvo nuspręsta, kad ji turi nieko nelaukdama išeiti mokamų atostogų, o „Farelų namai“, tiksliau, Atėnė su Karo, atsisakė leisti jai pradėti dirbti bendrovėje, kol sandoris nebus galutinai pasirašytas ir patvirtintas antspaudais.

„Jos nepaprastai pasipūtusios, – pareiškė ji vieną rytą, išiveržusi į Maiko Raselo kabinetą po bevaisių mėginimų įkalbėti Karo bent jau leisti jai peržiūrėti neetatinių darbuotojų siunčiamus pardavimo rodiklius. – Nejaugi joms atrodo, kad ketinu parduoti jų paslaptis „Lauder“ bendrovei?“

„Galbūt, – atsakė Maikas. – Atleisk, Bjanka, bet teks luktelėti. Ilgai netruks.“

– Gal bent išvažiuokime trumpam paslidinėti, – pasiūlė Bjanka Patrikui tą naktį. – Aš visiškai neturiu ką veikti, o tai būtų ir prasiblaškyimas, ir pramoga.

– Na... taip, – Patrikas kone piktai dėbtelėjo į ją. – Ar supranti, kad esu priverstas atsakyti neigiamai? Turiu labai daug darbo, atšaukiau atostogas, o ir Rentonai tikriausiai jau užleido kitiems mūsų namelį.

– Brangusis, juk tu visada gali pasiimti atostogų, – nenusileido Bjanka. – Tik turi pranešti kolegoms. Išlėktume viso labo savaitėlei. Jeigu vaikai trinsis namuose per šias mano trum-

pas atostogas ir man teks leisti laiką su jais, mes visi išprotėsime. Aš pasikalbėsiu su Petse ir gal vis dėlto mums atsiras kambarys.

Petsė Renton puikiai suprato: jos slidinėjimo mokykloje tikrai bus labai smagu, jeigu ji praneš, kad į Verbjė atvyksta Beilių šeima, taigi patikino mielai juos priimsianti.

– Tik pasirūpinkite lėktuvo bilietais, – pasakė ji.

– Pavesiu tai Patrikui, – atsiliepė Bjanka. – Nuostabu, Petse. Labai džiaugiuosi.

Patenkinta ji kaipmat susitarė dėl kelių papildomų slidinėjimo pamokų su asmeniniu treneriu, nes nė už ką negalėjo leisti sau pasirodyti prasčiau už kitas slidininkes madingame kurorte, o dar praleido svaigiai išlaidų rytą „Snow & Rock“ parduotuvėje ir aprūpino visus šeimos narius nauja slidinėjimo apranga. O tada pasakė sau, kad yra laiminga moteris, gebanti suderinti du savo pasaulius: šeimos ir karjeros.

– Jėga, – kiek vėliau pareiškė Milė, apžiūrinėdama savo naujus drabužius.

– Dar ir kokia, – pritarė Fergusas.

– Tikiuosi, šį kartą pasirodysiu geriau... – nelabai užtikrintai nutęsė Rubė, kuri per praėjusias slidinėjimo atostogas vis griuvinėjo.

– Aišku, kad taip, – patikino Milė. – Tiesiog praėjusį kartą instruktorius pasitaikė niekam tikęs. Aš tau padėsiu kiek galėdama. Garbės žodis.

– O aš rinksiuosi snieglentę, – paaiškino Fergusas. – Slidinėjimas neteikia jokio malonumo. Ar galėsi man ją nupirkti, mama?

– Jau nupirkau, – atsiliepė Bjanka.

– Tu *geriausia* iš visų! – šūktelėjo Fergusas.

– Žinau, – kukliai atsakė Bjanka.

***

Patrikui išties nebuvo lengva įtikinti kitus du partnerius, kad didžiulis auditas, kurį jis turėjo atlikti, gali palaukti savaite. Be to, jam teko atidėti ilgai lauktą susitikimą su vaikystės draugu Džondžo Bartletu. Tačiau tikros šeimos atostogos atrodė šauni perspektyva. Ankstesnes atostogas, kai jie išsiruošė buriuoti į Turkiją praėjusią vasarą, teko staiga nutraukti – vos joms įpusėjus, Bjankai prireikė išskristi namo.

Pirmasis prastas naujienas išgirdo Bertis. Jis buvo priverstas tapti pasiuntiniu ir prisiimti smūgį, nes buvo per daug padorus, kad nukreiptų ugnį į tikrąją kaltininkę – buhalterijos įmonę „Bernardas Vitlis ir sūnūs“, kuri bendradarbiavo su „Farrelų namais“ dar nuo tų laikų, kai Atina su Kornelijumi įsteigė bendrovę.

Paaikėjo, kad kažkas net trejus metus pamiršo deklaruoti iš salono gaunamas pajamas, ir dabar, priskaičiavus procentus ir pridėtinės vertės mokestį, bendrovė liko skolinga pusantro milijono.

– Taip, žinoma, padėtis tiesiog absurdiška, – pakomentavo Atina. – Bet tai ne mūsų kaltė, nebent tavo, Berti.

– Kodėl mano? – taikiai pasiteiravo Bertis. – Juk ne aš tvarkau buhalteriją.

– Bet esi finansų direktorius, – patikslino Atina. – Argi ne tu turi prižiūrėti šiuos dalykus? Žinoma, aš stebiuosi Bernardo Vitlio įmone. Mano supratimu, turime apie tai pranešti tiems žmonėms, nes tokių pinigų negalima priskirti smulkioms išlaidoms. Vienas kitas milijonas jiems, aišku, nieko nereiškia, vis dėlto gal tu paskambink ir informuok juos. Esu tikra, kad jie per daug nesuks dėl to galvos.

– Man regis, būtų geriau, jeigu tai padarytum tu, mama, – pasiūlė Bertis. – Arba susitikime su jais abu. Tai išties ne smulkios

išlaidos. Manau, kad esame įsipareigoję teikti jiems oficialius duomenis.

– Suprantu, – iškošė Maikas Raselas, mėgindamas išlikti ramus po to, kai ledi Farel nerūpestingai pareiškė, kad dar pusantro milijono tėra smulkmena, lyginant su visa suma, kurią jie ketina investuoti į „Farelų namus“. – Mes kalbame apie labai didelę pinigų sumą, ledi Farel. Ir didžiulį jūsų buhalterių nekompetentingumą. Atvirai sakant, esu sukrestas. Turėsime peržiūrėti mūsų sandorį. Juk kiekvienas susitarimo punktas jau aptartas ir man kils sunkumų dėl šios naujai iškilusios aplinkybės. Gal net teks prašyti jūsų, kad šias papildomas lėšas padengtumėte patys.

– Bet tai absurdiška. Mes negalime įsipareigoti sumokėti tokią sumą.

– Galbūt kuris nors iš jūsų gali parduoti savo nekilnojamąjį turtą? Juk gyvenate labai prabangiuose rajonuose, taigi...

– Man taip neatrodo, – paprieštaravo Atina šiek tiek suirzusi. – Nors jūsų namas, Berti, akivaizdžiai per didelis, o Priscila metų metais kalba apie grįžimą į Londoną. Galėtume tai apsvarstyti.

Bertis nutylėjo.

– Na... – Maikas pakilo, nuėjo prie lango ir pažvelgė žemyn, – ši aplinkybė labai pakirto mano pasitikėjimą jūsų teikiama informacija. Kaip žinote, ateityje mes ketiname pavesti savo buhalteriams dirbti su „Farelų namais“, o ateinančią savaitę jie pradės auditą. Jau net bijau pagalvoti, kas dar gali iškilti aikštėn. Ir vis dar nesu įsitikinęs, ar tai neapsunkins sandorio. Žodžiu, mums gali tekti perimti šeimos nuosavybės kontrolę, kad užsitikrintume jūsų lojalumą. Kiek žinau, ponias Džonson turi namus Hampstede. O kur yra jūsų nuosavybė, pone Farelai?

– Na... Saryje, – nenoriai numykė Bertis. – Hmm... Išeryje.

– Labai gerai. Tikiuosi, kad ši nuosavybė neiškeista?

– Ne.

Bertis nudelbė žvilgsnį į savo rankas, o Maikas pastebėjo, kad jis dažnai gniaužia kumščius.

– Na gerai, mes apsvarstysime šią galimybę, – pasakė Maikas, – ir aš, atvirai kalbant, esu už tai, o dar noriu, kad Bjankai nedelsiant būtų suteikta visa reikiama informacija. Akivaizdu, jog jai teks paaukoti savo planus dėl bendrovės, o ir laikas spaudžia. Todėl, jeigu ketiname tęsti derybas, noriu, kad pradėtumėte visapusiškai bendradarbiauti su Bjanka nuo pirmadienio. Kitaip, kaip minėjau, imsiu rimtai abejoti dėl tolesnio sandorio baigties.

– Aš išties nematau jokių kliūčių, kodėl negalėtume bendradarbiauti su ja, – atsiliepė Bertis. – Tiesą sakant, man tai atrodo savaime suprantama.

– Na, o man ne, – atkirto Atina. – Bet tikiuosi, kad aptarsime tai atskirai.

Kai paskambino Maikas, Bjanka kaip tik krovė vaikų lagaminus.

– Bjanka, atėjo tavo eilė prisijungti. O tiksliau, įsikinkyti.

– Ką?

– Taip, nuo pirmadienio. Mieloji senutė paliepė Lorensui Fordui, tam apgailėtinam prekybos padalinio vadovui, visapusiškai bendradarbiauti su tavimi, taip pat tu gausi visą informaciją ir galėsi pasikalbėti su pardavėjais. Sutarėme?

– Gerai, – burbtelėjo Bjanka, tūžmingai dėbtelejusi į megztnių kaugę ant lovos. – Bet aš ketinau paslidinėti savaitėlę...

– O, rimtai? – Paprastai maloniame Maiko balse staiga pasigirdo metalinės gaidelės. – Mus siaubingai spaudžia laikas ir tu tai žinai, Bjanka. Galėsi pasiimti atostogų vėliau, kai reikalai susitvarkys ir išibėgės. Neskandink manęs.

– Kad tave kur bala, – sumurmėjo Bjanka.

Ji stovėjo klausydamosi, kaip Fergusas aiškina Patrikui, ką tik

atėjusiam iš darbo kabineto, kad aplenkė visus kitus berniukus leisdamasis slidėmis nuo kalno su dirbtinio sniego danga, ir pajuto pažįstamą jaudulį, pagalvojusi apie perspektyvą pasinerti į painias „Farelų namų“ problemas, jas perprasti.

– Gerai, būsiu, – tvirtai pasakė ji. – Aišku, būsiu. Pirmadienio rytą. Dėkui, Maikai.

O tada išėjo iš kambario ir pasuko į savo darbo kambarį, šūktelėjusi Patrikui sekti iš paskos.

Sudomino?

Pirkite knygą PAVELDĖTOS PASLAPTYS

ir pasimėgaukite šia istorija iki pabaigos.

**Skaitytojų pamėgtos šeimos sagos LAIKO PINKLĖS:
„Ne angelas“, „Nepaisant išbandymų“, „Pagundų metai“
autorė, jaudinančių dramų ir aistringų meilės istorijų kūrėja
PENNY VINCENZI.**

1953 metais duris atvėrusi kosmetikos bendrovė „Farelų namai“ sukuria puikią veido priežiūros priemonę „Kremų kremą“, kurios išbandyti į prestižinį įmonės Berklio pasažo saloną plūsta Londono aristokratės. Ir sulaukia čia išskirtinio dėmesio.

Legendinė „Farelų namų“ vadovė Atina Farel karaliauja bendrovėje, o prekybos patarėja Florensė Hamilton itin diskretiškai aptarnauja klientes Berklio pasažo salone, be to, nepaprastai moka saugoti paslaptis.

Bet kosmetikos pasaulis keičiasi ir kadais šlovingi „Farelų namai“ išgyvena nuosmukį, o jų klientės vis dažniau susigundo šiuolaikiškesniais prekių ženklais.

Nauji investuotojai skiria „Farelų namams“ vykdomąją direktorę – itin sėkmingą verslo moterį, trijų vaikų mamą, gebančią visada pasiekti užsibrėžtų tikslų. Atina ir Bjanka ne juokais susikauna dėl „Farelų namų“ ateities, bet kaip tik praeitis kursto ambicijas ir savimeilę, aistras ir troškimus.

Taigi šis pasakojimas apie išlikimą ir... tobulą paveldą.